

ESTHER (45) WOONT IN WESTBEEEMSTER EN IS MOEDER VAN EEN 12-JARIGE TWEELING. LUCIE HEEFT VITILIGO, HAAR ZUS MILA NIET. BEURTELINGS DEELT ZE DEZE COLUMN MET YME PASMA.

FOTO: PAUL VREEKER

Blikken en staren

Het eerste jaar op de middelbare school zit er voor Lucie op. Ik zie haar met de kennismakingsdagen nog in korte broek het nieuwe, grote schoolplein oplopen. Met toch wel een brok in mijn keel liet ik mijn dochter gaan. Wat staat haar te wachten? Hoe staat het met het gedrag van pubers tegenover kinderen met vitiligo? Maar veel zorgen zijn gelukkig niet nodig geweest. Onze stoere en nuchtere dochter heeft de blikken van kinderen, die soms – denk ik lastiger zijn dan de vragen – kunnen filteren. De omstandigheden zijn natuurlijk niet altijd makkelijk voor haar en dat hoeft ook niet. Verdriet mag er zijn, hoort er volgens mij ook bij. Blikken en sturende ogen kunnen hard binnenkomen. Want hoezeer vitiligo ook bij Lucie hoort, als anderen haar voor het eerst zien dan zien zij iets dat anders is. En die blikken kunnen haar wel van slag maken. Dan is er ruimte voor verdriet en praten we erover. Vaak in bed, in alle rust, zonder afleiding van de drukte van de dag. Het negatieve maakt dan bij Lucie snel weer plaatst voor positieve dingen. “Want mam”, zegt ze dan, “je denkt toch niet dat vitiligo mijn leven gaat bepalen?”

Het hippe hoedje ging alleen thuis op, zeker niet met het klassenuitje

De afgelopen mooie en zonnige maanden hebben wel voor extra vitiligo-aandacht gezorgd. Lucie verbleef niet te lang in de zon, ze smeerde zich goed in en zette een hoedje op. Heel normale adviezen natuurlijk, maar Lucie wil niet anders zijn dan andere kinderen. Het hippe hoedje ging alleen thuis op en zeker niet met het klassenuitje dat dit keer op het strand plaatsvond. Want tja, dat hoedje is toch wel heel stom. En die vlekken dan? Nee, daar maakte zij met het klassenuitje geen enkel probleem van. Juist het hoedje liet ze thuis!